

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 194. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703122076752/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

en Overmand. „Hold Du bare Mund og lad mig komme til at styre denne Gang. Du husker vel nok, at du sidst satte os paa Grund ovre ved Saltholm, og at vi aldrig var kommen af igen, hvis jeg ikke var sprungen ud og havde arbejdet under Baaden agter ude, og det endda med mine nye Bukser paa.“

„Det er godt nok,“ sagde Niels Juul. „Men hverken Du eller Engelskmanden skal komme til Roret, fordi jeg nemlig selv vil sidde der. Niels Juul stak aldrig op for nogen, og jeg gør det heller ikke. Jeg er desuden den ældste og den stærkeste.“

Jeg, Tordenskjold, faldt her min berømmelige Forgænger i Flancken med følgende insubordinære Tiltale: „Du siger nok, at Du er den stærkeste, men jeg er ikke bange for Dig.“

„Jeg heller ikke,“ raabte Villemoes, idet han rykkede frem. „Kom kun an,“ sagde Nelson med knyttet Haand.

Det var lige paa Nippet til, at vort revolutionære Forehavende skulde have delt Skæbne med saa mange andre slige Forehavender og være gaaet i Strykker ved en indbyrdes Revolution, da en af os, jeg husker ikke hvem, endnu i rette Tid mindede om, at vi ikke var kommen for at slaas, men for at flygte.

Det hjælp.

Vi søgte først ved en rolig, historisk Undersøgelse at afgøre, hvem af de fire Søhelte der egentlig havde været den største. Da denne vanskelige Undersøgelse imidlertid ikke gav noget bestemt Resultat, fandt Lord Nelson med sin praktiske Sans paa at inddele Togtet i Vagter. Den, der saa havde de fleste Penge paa Lommen, skulde sidde til Rors i første Vagt, den næstrigste skulde styre i anden Vagt o. s. fr.

Da dette Forslag havde vundet Bifald hos alle undtagen hos Admiral Niels Juul, der, som han sagde, „ingen Prispenge havde oppebaaret den sidste Uge“, greb den engelske Søheit med et triumferende Smil ned i sin Vestelomme og fremviste for vore spændte Blikke den overvældende Sum af 1 Mark 8 Skilling Dansk.

„Den kan jeg stikke,“ hoverede Villemoes, idet han med et højt Spring af Sejersbevidsthed kastede to Markstykker i Vejret.

Jeg fremviste lidt undselig en Mark og ærgrede mig i Stillehed.

Niels Juul viste slet intet frem, men idet han med en overlegen Mine drejede sig rundt paa Hælen, sagde han: „Skidt med Pengene. Jeg har en hel Pose med Rugtvebakker liggende i Baaden. Det er s'gu dog det vigtigste.“

Og dermed kastede vi vor Fangeline los og skød ud af Havnen under en jævn, vestlig Brise uden at agte paa de venskabelige Raad og Bemærkninger, der lød ud til os fra nogle Fiskere og Pramstikkere, og hvoraf nogle var nærgaaende nok som f. Eks.: „Lykke paa

Rejsen, I smaa Smørtyve, og glem ikke at snyde Næsen, førend I vender."

Foreløbigt var Enigheden bragt til Veje med Hensyn til Overkommandoen, der efter romersk og anden republikansk Skik skiftede efter en bestemt Tids Forløb.

Men nu var der Rejsens eller rettere Flugtens Maa!

Villemoes, som altsaa sad til Rors, og som for Resten var sin Post meget godt voksen, foreslog, at vi skulde løbe ud i Kongedybet, praje et forbisejende Skib og anmode Kaptajnen om at tage os med i sin Besætning.

Om nu dette Forslag med Kongedybet skyldtes et historisk Hensyn til hans berømte Forbilledes Bedrifter, eller om vor Chef, hvad der vel var rimeligere, foreslog dette som det første, det bedste, der faldt ham ind, — det lader sig ikke godt afgøre, eftersom Forslaget øjeblikkelig blev frafaldet paa Grund af den bestemte Forsikring fra Niels Juuls Side, at for det første ingen Kaptajn vilde inddade sig paa sligt, uden at vi havde „vore Papirer i Orden“ eller i ethvert Fald Lommen fuld af Penge — (dette udtalt meget ironisk). Og dernæst, selv om en saadan Kaptajn kunde findes, vilde vi upaatvivleligt kun hver for sig kunne opnaa en Dæksdrengs mere end underordnede Stilling, — noget som vore højtflyvende Admiralsplaner aldeles ikke kunde finde sig i.

Han, Niels Juul, vilde derimod foreslaa, at vi satte Kursen ad Landskrona til, hvor han havde en Fætter, der var ansat paa en Skibsmæglers Kontor. Denne Fætter vilde ganske sikkert udrette store Ting for os, og i værste Tilfælde var vi da saa i Udlandet, og Udlandet — dette sagde Taleren med stor Overhevisning — udleverede os ikke, selv om vi blev fordrede tilbage fra vore respektive Hjem.

Med enstemmig Akklamation blev dette Forslag tiltraadt, og Forslagsstilleren var ikke langt fra at indtage en lige saa overordnet og misundelsesværdig Plads som Chefen selv.

Uden videre Diskussion om vor Flugt og vore Fremtidsplaner fortsattes da Baadens Fart, tilskyndet af den omtalte vestlige Brise og fremhjælpen af Storsejl, Fok og Klyver.

En herlig Eftermiddag var det. Reden og Trekroner og Skibene og Fiskerbaadene med de røde Sejl, alt saa' saa fornøjeligt ud, alt talte i saa forsonende Toner om Venlighed og Fred, at en svag Følelse af Utilfredshed med vort Forehavende egentlig begyndte at dukke op i vore ungdommelige Sjæle, der endnu var bløde som Voks, modtagelige for ethvert Indtryk.

„Det kunde da s'gu ogsaa gerne begynde at lufte lidt ordentlig,“ ytrede Lord Nelson med en noget brudt Stemme. „Dette ligner altfor meget vore sædvanlige Søndagsture.“